

[Kurt Hansen]

være oplagt på baggrund af dette svar, som der ikke tidsmæssigt er mulighed for at komme med større citatudpluk fra, at sige noget om, hvor stor den disponible reallønsnedgang rent faktisk vil være, men at den vil være ret omfattende, er der ikke nogen tvivl om.

Nu er det jo ikke blot det snævre LO-område, der gribes ind over for med dette indgreb, ikke engang på det private arbejdsmarked. Dette gælder alle de overenskomster, som kan opsiges inden 1. april 1980. For de overenskomster afsætter man en pulje på en halv procent, og så siger man: nu kan I forhandle inden for denne halve procent. Det er, hvad der er at forhandle om, værsgo, hverken mere eller mindre! Det er mit absolutte håb og også min faste overbevisning, at regeringen, når det f. eks. gælder sømændene og bryggeriarbejderne, på dette punkt aldeles er kommet til at gøre regning uden vært.

Som vi har hørt fra socialdemokratiet mange gange tidligere, er partiet, efter hvad det selv siger, meget betænkelig ved at gribe ind i overenskomsterne. Efter VS' opfattelse er disse udtalelser det rene hykleri. Socialdemokraterne er parat til at gribe ind i overenskomsterne, når som helst privatkapitalismen kræver det. Når som helst kapitalejernes økonomi kræver det, er socialdemokratiet parat med indgreb. Det har gjort det hver eneste gang, og det har ved langt de fleste indgreb, der er blevet gennemført her i landet, været den drivende kraft. Ingen tvivl om, at det er det rene hykleri, når hr. Kjeld Olesen kommer med disse udtalelser heroppefra, som han gjorde i dag.

Arbejdsgiverforeningen har godt nok taget afstand fra dette indgreb. Den har krævet en langt større reallønsnedgang, men det, at borgerskabet ønsker en endnu større reallønsnedgang, kan ikke bortforklare, at socialdemokratiet endnu en gang er bannerfører for et massivt angreb på lønarbejderne. Socialdemokraterne forsøger på en ynkværdig måde at dække sig ind under Arbejdsgiverforeningens afstandtagen fra indgrebet, men det vil ikke kunne lykkes for socialdemokratiet at bortforklare den faktiske reallønsnedgang, som en lang række grupper på såvel det offentlige som det private arbejdsmarked kommer til at opleve. Dertil kommer jo også, at arbejdsgivernes afvisning af dette indgreb

er aldeles falsk. Arbejdsgiverne er naturligvis helt klar over, at der er tale om en milliardforæring i indgrebet. At højene i Vester Voldgade nr. 113 ønsker, at angrebet på lønarbejderne skal være endnu kraftigere, er der ikke noget usædvanligt i. Det er simpelt hen en klar, bevidst tilrettelagt borgerskabsstrategi, der er tale om.

Men hvordan har så LO-toppen stillet sig i dette forhold? Ja, LO-toppen har klart markeret, at den står på indkomstpolitiske løsninger. Indkomstpolitikken skal blot kædes sammen med en form for ØD-tvangsopsparing. Helt tilbage fra 1975 har LO valgt at gå den såkaldt smalle vej, som det blev lanceret på LOs repræsentantskabsmøde. Over denne smalle vej til lønrammer og til direkte forslag fra Thomas Nielsen om, at der skulle etableres trepartsforhandlinger, har LO-toppen i dette klassesamarbejde og med denne følgagtighed over for Arbejdsgiverforeningen været med til at cementere de indkomstpolitiske løsninger, været med til at lægge op til et indgreb som det, der nu er ved at blive ekspederet fra folketingets side. Det er vel også det, der lå til grund for den udtalelse, som Thomas Nielsen kom med for år tilbage, at der måske ikke ville gå så mange år, før end det kunne tænkes, at LO havde fælles kontor med Dansk Arbejdsgiverforening. Det ville nok være en naturlig konsekvens af denne klassesamarbejdslinje og den følgagtighed, som både socialdemokratiet og LO faktisk udviser. Regeringen skulle væltes inden 100 dage, tordnede Thomas Nielsen. Dannelsen af SV-regeringen var et kup. Lige siden har LO styret efter et regeringsindgreb. LO har nu fået dette regeringsindgreb. I stedet for at mobilisere arbejderbevægelsen til kamp har LO-toppen valgt at forsøge at blive delagtiggjort i de parlamentariske studehandlinger over for arbejderklassen. LO har klart satset på dette politiske indgreb, og LOs krav om forskellige former for værdistigningsafgift, forskellige former for indrømmelser er totalt fjernet. LO accepterer, siger man. Ja tak, det, LO accepterer – det skal lønarbejderne i hvert fald også have at vide – er en klækkelig minusløsning, en betydelig reallønsnedgang. Det er humlen i det. Det er en total accept og en direkte underkastelse under indkomstpolitikken.

Noget nyt og opmuntrende ved denne overenskomstsituation, som jo ellers på man-